

κοιμόταν τη νύκτα. Την ημέρα ήθελε παιχνίδια και παρέα, Η τηλεόραση δεν ήταν αρκετή. Κάποια μέρα που με είχε πάρει ο ύπνος ξύπνησα και η μικρή είχε πολλή πουχία, ήταν απασχολημένη με μια σακούλα αλεύρι, είχε σπάσει μερικά αυγά στο χαλί και έριχνε το αλεύρι, ίσως να φτιάξει κάποιο κέικ. Κάποια άλλη μέρα είχε πάρει ένα ψαλίδι και είχε κόψει την φούστα της σε λωρίδες. Τέλος πάντων όπως λένε δεν είναι τι λες το παιδί είναι το τι βλέπει και η μικρή αυτά έβλεπε αυτά έκανε. Πάντως έγινε καλή μαγειρίσσα για την οικογένεια της και επίσης σπούδασε Designer Patternmaker. Η εβδομάδα με τη δουλειά, τα σαββατοκύριακα οικογενειακές παρέες και πικνίκ στα ωραία πάρκα με πολλά φαγητά ψιτά και ποτά. Η Coca-Cola και η πέτσι είχαν προτεραιότητα. Το alcohol απαγορευόταν σε δημόσιους χώρους. Πάντως από τις παρέες δεν έλειπαν οι μπύρες. Κάποτε είχαν κάνει κάτασπρη από αλάτι την πλάτη ενός δασοφύλακα για να φύγει γρήγορα και να πιούν τις μπύρες τους διότι λένε ότι αν ρίξεις αλάτι στην πλάτη κάποιου θα φύγει από την παρέα γρήγορα. Όπως ξέρουμε οι νέοι άνθρωποι παίρνουν εύκολα αποφάσεις και εμείς αποφασίσαμε να γυρίσουμε πίσω στην πατρίδα. Ήταν κατά το τέλος του 1971. Πήγαμε και μείναμε κοντά στην κωμόπολη, την Νεάπολη, που

έχουμε υγεία και να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε στις δυσκολίες θα μας παρουσιαστούν στο δρόμο μας ώστε να αναστήσουμε την οικογένειά μας.

Στο Σίδνεϋ φτάσαμε σχεδόν μεσημέρι πήραμε ταξί και πήγαμε στο Παραμάτα που έμενε η αδελφή του άντρα μου. Μείναμε λίγο μαζί τους και κατόπιν νοικιάσαμε ένα μικρό διαμέρισμα και κοντά τους. Το διαμέρισμα είχε ένα υπνοδωμάτιο ίσα-ίσα προχωρούσα ένα κρεβάτι και έχει και μία ντουλάπα στην είσοδο, είχε ένα τραπέζι και το κρεβάτι της μικρής και η κουζίνα. Ίσα ίσα που χωρούσε ο νεροχύτης και μια στόφα να μαγειρεύω. Αυτό που θυμάμαι είναι η πολύ ζεστές ημέρες του Δεκεμβρίου. Δεν μπορούσα να καταλάβω πως μπορεί να είναι Χριστούγεννα και να κάνει τόσο πολύ ζέση. Τώρα πια έχει γίνει συνήθεια. Η αδελφή μου με τον άντρα της έμεναν προς το κέντρο του Σίδνεϋ. Εκεί τα σπίτια στο Παραμάτα Ρούντι ήτανε το ένα κολλητό με το άλλο. Ο άντρας της αδελφής μου με τον αδερφό του είχαν ένα μικρό μπαρ στο Παραμάτα Ρούντι και πάνω από το μαγαζί είχαμε ένα μικρό διαμερισμάκι. Δούλευαν όλη μέρα μέχρι αργά και το βράδυ έμεναν εκεί. Εδώ βρήκαμε αρκετό συγγενείς και χωριανούς. Σε λίγο αγοράσαμε αυτοκίνητο και οι μετακινήσεις μας ήταν εύκολες. Ο άντρας μου αν και είχαμε έρθει με τουριστική βίζα βρήκε γρήγορα δουλειά στο Hardis στο προάστιο του Rosehill, εργοστάσιο πολύ μας έχουμε ακουστά για τις βαριές και

ανθυγιεινές δουλειές με υποχρεωτικό ωράριο σε τρεις βάρδιες, μια εβδομάδα πρωινός, την επόμενη απογευματινός και την τρίτη εβδομάδα νυχτερινός. Μια ρουτίνα που

κάτι δικό μας αλλά πριν αγοράσουμε οτιδήποτε νοικιάσαμε σπίτι και κτήμα και αρχίσαμε να κάνουμε καλλιέργειες σε ποσότητες, ντομάτες, καρπούζια, κρεμμύδια και συνάμα λίγη κτηνοτροφία. Αγοράσαμε αυτοκίνητο για τις μετακινήσεις μας. Είχαμε τη δυνατότητα να βάζουμε εργαίες αλλά ποτέ δεν είσαι σίγουρος ότι η παραγωγή θα είναι καλή κι έτσι τα κέρδη ήταν ποτέ καλά ποτέ όχι. Πάντως οι Βατικιώτες που καλλιεργούν τα κρεμμύδια λένε ότι το κρεμμύδι κάποιον θα κόψει ή αυτόν που το καλλιεργεί ή αυτόν που θα το φάει. Εντωμεταξύ η πολιτική κατάσταση εκείνα τα χρόνια δεν ήταν η καλύτερη. Ήταν τα χρόνια της δικτατορίας. Όλα ήταν αβέβαια. Δουλέψαμε για δύο χρόνια. Το καλοκαίρι του 73 η αδερφή μου παντρεύτηκε. Ο άντρας της έμενε στο Σίδνεϋ. Είχε έρθει για διακοπές, παντρεύτηκαν, και μετά το γάμο φύγανε για Αυστραλία. Ελάτε και εσείς μας είπε ο γαμπρός μου. Η ζωή στην Αυστραλία είναι ωραία. Όμως και η ζωή στην Ελλάδα είναι ωραία κάτι που το ξέρουμε όλοι. Το δύσκολο στην Ελλάδα είναι να αναστήσεις οικογένεια και να είναι όλη η οικογένεια μαζί. Σε λίγους μήνες περιμέναμε το δεύτερο παιδί μας και καθώς η πολιτική κατάσταση γινόταν πιο δύσκολη, η μεγαλύτερη μάστιγα έλεγαν ότι μπορεί να γίνει και επιστράτευση, αποφασίσαμε να φύγουμε. Όπως ξαναείπα οι νέοι παίρνουν εύκολα αποφάσεις. Πάμε για Αυστραλία μου λέει ο άντρας μου, να δω και την αδελφή μου που έχω να την δω 14 χρόνια. Το βράδυ της 22 Νοεμβρίου 1973, τη νύκτα που έγινε η εξέγερση του πολυτεχνείου είμαστε μέσα στο αεροπλάνο και ταξιδεύαμε για Αυστραλία, τρία άτομα με τουριστικές βίζες. Με προσευχή και την ελπίδα στο θεό να έχουμε καλό ταξίδι, να

σκοτώνε την υγεία των εργατών. Στο τέλος του Ιανουαρίου 1974 άνοιξαν τα σχολεία. Η κορούλα μας πήγε στο αγγλικό σχολείο επίσης και στο ελληνικό απογευματινό σχολείο του Αγίου Ιωάννη παρέα με τα ξαδέφια της. Σε λίγους μήνες γεννήθηκε το δεύτερο κοριτσάκι μας και βγάλαμε αίτηση για μόνιμη διαμονή στην Αυστραλία. Ο άντρας μου συνέχισε να δουλεύει στο Hardis για δύο χρόνια μέχρι που εγκρίθηκε η αίτηση μας για μόνιμη διαμονή. Αγοράσαμε το δικό μας σπίτι και αποκτήσαμε το τρίτο μας παιδί ένα χαριτωμένο αγοράκι. Ευλογία θεού να βλέπεις την οικογένεια σου να μεγαλώνει. Η οικογενειακή ευτυχία σου δίνει τη δύναμη να δουλεύεις και να αγωνίζεσαι με όλες τις δυνάμεις. Τώρα ο άντρας μου άλλαξε δουλειά για να δουλεύει μόνο μια βάρδια. Όπως ξέρουμε όταν η οικογένεια μεγαλώνει, μεγαλώνουν και τα έξοδα. Έπρεπε να βρω και εγώ δουλειά αλλά δεν ήθελα να αφήσουμε τα παιδιά σε ξένα χέρια όπως λέμε. Καιρός παιδί, καιρός πανί, έτσι λέει μια παροιμία και έτσι πρέπει να είναι. Η μητέρα με τις δουλειές του σπιτιού και το μεγάλωμα των παιδιών, ο πατέρας να δουλεύει για τα έξοδα. Έλα όμως που τα χρόνια αλλάζουν και ο τρόπος ζωής αλλάζει, διαφορετικά αυτά που ξέραμε και διαφορετικά αυτά

Parramatta Park: Walkathon

Με τα εξαδέλφια στις τουλίπες

29 Αυγούστου 1965: Αν Γιαννιού, τοποθεσία Περγιτάρι μετά το τέλος της λειτουργίας.

που πρέπει να ανταπεξέλθουμε. Κάποια μέρα πήγαμε για επίσκεψη στους κουμπάρους μας είδα ότι κουμπάρα είχε επαγγελματική ραπτομηχανή και όπως μου είπε έραβε στο σπίτι. Είναι εύκολο μου είπε, αν ξέρεις ράψιμο σου φέρνουν τη δουλειά, έτοιμα κομμένα, εσύ τα ράβεις, έρχονται τα παίρνουν και σε πληρώνουν για τα κομμάτια που έραψες. Η εφημερίδα, μου είπε, είχε αγγελίες και ζητούν γυναίκες να ράβουν στο σπίτι. Ήταν μια ιδέα που μου έδινε τη δυνατότητα να είμαι στο σπίτι με τα παιδιά και να βγάζω και λίγα χρήματα. Πρέπει να ξέρω να ράβω, έτσι μου είπε η κουμπάρα. Από ράψιμο κανένας δεν μου έμαθα να γράφω. Από μόνη μου κατάφερα με την επιμονή μου και την υπομονή μου και έραψα μερικά φορέματα για τον εαυτό μου. Τώρα θα δοκιμάσω να δώ τι θα καταφέρω στο επάγγελμα. Αυτά σκεφτόμουν, πήρα λοιπόν μηχανή, τηλεφώνησα σε μία αγγελία που ζητούσε μοδίστρες στην περιφέρεια του Παραμάτα. Την άλλη μέρα μου έφεραν δουλειά. Ήταν ένα δέμα με πέντε ζακέτες. Έβαλα τα παιδιά νωρίς για ύπνο, προσευχήθηκα, άνοιξα το δέμα να δω τι θα καταφέρω. Έπρεπε να ράψω πέντε ζακέτες. Να σου πω ότι τα κατάφερα και στο τέλος της εβδομάδας οι ζακέτες ήταν έτοιμες. Πέντε ζακέτες επί 2,50 δολάρια τη μία πληρώθηκα. Δωδεκάμισι δολάρια. Την ημέρα είχα τα παιδιά και τις δουλειές του σπιτιού. Τις νύκτες προσπαθούσα να ράψω. «Βοηθάει η νύκτα και η Αυγή να χεις μάνα και αδελφή», λένε και είναι σωστότατο. Το καλό με αυτές τις ζακέτες ήταν που είχαν κάτι μακριές ζώνες και έμαθα να χειρίζομαι τη μηχανή...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

